

Sense oportunitat

Mercè

Des de feia sis anys, Hassan travessava amb angoixa i desconcert el pas fronterer cap a la seva feina a Jerusalem. Durant el trajecte sentia una gran impotència pel calvari de permisos i controls estrictes i desmesurats als quals hi estava sotmès. Repudiava les mirades malèvols dels soldats com si fos un criminal, quan el motiu d'aquella ruta era guanyar-se un sou per mantenir la família degut a la manca de treball i d'oportunitats a Gaza.

Els sentiments de ràbia, i fins i tot d'odi, vers les autoritats israelianes estaven infundats pel bloqueig continuat i les restriccions de necessitats bàsiques, com ara l'aigua, que patia el seu poble.

-La incompetència dels governs per arribar a l'entesa i solució del conflicte ha generat por, pèrdues irrecuperables i desesperança en el meu poble - sovint pensava. Detestava la lluita basada en la violència i l'opressió de l'adversari!

Hassan treballava de manobra en un empresa de construcció. Entre d'altres, allí es trobava amb un company de feina, en Samuel, un mig encarregat jueu que sentia una simpatia especial cap r a ell. No era habitual, i enmig d'un entorn tant hostil de desconsideració i desconfiança, curiosament se sentia reconfortat i s'oblidava de la rivalitat. En Samuel el considerava un bon treballador, intel·ligent i lluitador, i en petites converses que mantenien, se sentien mútuament compresos. Els pares d'en Samuel també van haver de lluitar molt per aconseguir un futur, ja que no pertanyien a les dinasties jueves dominants.

Parlaven de les seves aficions i de com creixien els fills. En Samuel tenia dos fills i n'estava molt orgullós de com s'obrien camí. En Hassan se n'alegrava molt, però, alhora, apareixia un sentiment de desesperança i tristesa al pensar que per molt que s'esforcessin els seus dos fills, no hi hauria un futur desitjable per a ells.

Aquell matí, en Samuel li va explicar que el seu fill gran, l'Aaron, era un dels organitzadors del Festival Supernova de música electrònica que se celebrava en favor de la pau.

-Tot i el seu patriotisme, és un gran defensor de la solució pacífica al conflicte que permeti la convivència permanent entre ambdues comunitats. És un jove compromès per la pau! -li comentà.

-Ben segur que sí, però recorda que els meus fills no poden ni tan sols lluitar per la pau. Vivim en un món tan desfavorit que la seva lluita és sobreviure el dia a dia. I em sento molt frustrat per la meva actitud passiva. Hauria de mobilitzar-me i actuar, potser! -li va manifestar.

Sense oportunitat

Mercè

-No desesperis, Hassan. Potser veurem la llum abans del què et penses. Aquests joves no són gent sotmesa, no es dobleguen fàcilment. Espero d'ells molt més del què podrem fer nosaltres.

Aquella tarda Hassan va passar el pas fronterer cap a casa amb un altre ànim. Les paraules sinceres d'en Samuel el van encoratjar i un bri d'esperança va sorgir dins d'ell.

Al dia següent quan en Hassan es va llevar va sentir la impactant notícia. El festival Supernova havia estat bombardejat. Hamàs havia passat a l'ofensiva.

-Déu meu!! El fill d'en Samuel... Què li haurà passat? La mort de tantes persones innocents era una crueltat. De sobte les oportunitats per aquells joves també s'havien acabat! - va pensar. I va sentir una gran compassió pel Samuel i la seva família.

-Segurament Hamàs ha atacat per defensar tanta opressió cap el nostre poble. N'hauria d'estar agraït? Passar a l'acció era això, defensar-se amb actes terrorífics? Vivia sota una constant lluita emocional... i n'estava molt cansat.

De sobte, va sentir un calfred per tot el cos. Intuïa que aquella no era la manera de resoldre el conflicte, sinó de revifar-lo, i ara la resposta seria terrible. Rebrien la contraofensiva d'un país preparat i amb una gran potència militar. La vida dels seus i la d'ell mateix seria encara molt més vulnerable! L'horror i la tristesa es van apoderar d'en Hassan.

I aquella mateixa tarda, el seu barri va ser bombardejat insistentment. La seva intuïció es va convertir en real i en Hassan no va tornar a creuar el pas fronterer. Malauradament, les vides dels dos amics no es van retrobar mai més.

Les mostres d'empatia i comprensió mútua que havien sorgit entre els dos ciutadans de pobles enfrontats havia estat una petita llavor de pau i conciliació enmig d'un món hostil de lluita, odi i horror.

